

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему **«7 марта 1948 года и момента объединения Додеканеса с Грецией до обретения национального суверенитета в 2026 году»** (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Από την 7η Μαρτίου 1948 και την Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα, μέχρι την εθνική κυριαρχία το 2026 !!!

Από την ομιλία του Θεοφάνη Μαλκίδη στις εκδηλώσεις για την Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα, που οργάνωσαν το Αναγνωστήριο Καλύμνου «Αι Μούσαι» και ο Δήμος Καλυμνίων. Κάλυμνος, Δωδεκάνησα, 7 Μαρτίου 2026.

1. Η συγκλονιστική μαρτυρία

«Ήταν περίπου μεσημέρι. Όλος ο πληθυσμός της Ρόδου, χωρικοί με τις στολές, χωρικές με τα κλαράτα μαντήλια, όλοι σε στάση προσοχής, οι περισσότεροι δακρυσμένοι, καθώς από το πανύψηλο κοντάρι του «βωμού της Πατρίδας» (Ara Patriae, έτσι ονόμαζαν οι Ιταλοί, με χαραγμένα στο βάθρο του κονταριού γράμματα, την ιερή αυτή βάση της σημαίας), κατέβαινε αργά – αργά η τρίχρωμη σημαία της αγγλικής κατοχής. Ύστερα, με τους ήχους του εθνικού μας ύμνου, άρχισε ν' ανεβαίνει στο ίδιο κοντάρι, η γαλανόλευκη.

Τότε, δια μιας, σαν από ένα αόρατο σύνθημα, που όμως φαίνεται ότι ξεπήδησε μέσα από όλες τις καρδιές, όλος εκείνος ο πληθυσμός εγρονάτισε μ' ευλάβεια, σαν ένας άνθρωπος, και ατένιζε, έτσι γονατιστός, με δακρυσμένα μάτια, τη σημαία μας, που υψωνόταν σιγά – σιγά, προς

το γαλανό ουρανό, το δικό της ουρανό, για πρώτη φορά – τι όραμα!
Ύστερα από σκλαβιά εξακοσίων χρόνων.

Δεν είχαν περάσει ελάχιστα λεπτά από τη λήξη της τελετής, και το πλήθος εκινήθη για να διαλυθεί. Αντί όμως να διαλυθεί στους γύρω δρόμους, είδα με περιέργεια, να συμπυκνώνεται το πλήθος, προς μια κατεύθυνση, - και σε λίγο είχε σχηματισθεί μια ογκώδης πομπή, που όδευε προς μια άγνωστη για μένα κατεύθυνση. Ρώτησα τότε περίεργος, «που πηγαίνουν», κι' πληροφορήθηκα κατάπληκτος ότι η πομπή εκείνη του σοβαρού και σιωπηλού πλήθους εβάνιζε προς το νεκροταφείο.

Έμαθα, τι έγινε. Το πλήθος έφτασε κάποτε στην είσοδο του νεκροταφείου, εστάθηκε εκεί, κα' έκαμε, τί; Ακούστε! **Ανάγγειλε στους νεκρούς Δωδεκανησίους, το μεγάλο, το ασύλληπτο άγγελμα: ότι η ελευθερία, που αιώνες είχαν ποθήσει, που γι' αυτήν αιώνες θυσιάστηκαν,** - έφτασε τέλος σήμερα, και ότι η Ρόδος ήταν πια ελεύθερη! Σκηνή περισσότερο συγκινητική δεν έχω γνωρίσει ως άνθρωπος, - και δε θα λησμονήσω ποτέ. Αλλά και δεν έχω δικαίωμα, δεν έχουμε δικαίωμα όλοι μας να την λησμονούμε. Γιατί ίσως δε θα βρούμε στα έθιμα και στις παραδόσεις του έθνους μας, εκδήλωση που να συμβολίζει με ζωηρότερο και παραστατικότερο τρόπο την ψυχική ενότητα της φυλής, την αδιάρρηκτη ενότητα των ελληνικών γενεών, στις θυσίες τους για την ελευθερία, δια μέσου των αιώνων.» Τα παραπάνω συγκλονιστικά λόγια είναι η μαρτυρία του πρώην προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Στασινόπουλου, ο οποίος βρέθηκε στη Ρόδο την 7^η Μαρτίου 1948, καταγράφοντας την ιστορική στιγμή της Ένωσης.

2.Το παράδειγμα της ιστορίας

Τούτες τις ώρες τιμούμε την Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα, όταν την 7η Μαρτίου του 1948, απελευθερώθηκαν τα νησιά μετά από 500 χρόνια τουρκικής, ιταλικής και γερμανικής κατοχής. Ήταν το φυσικό αποτέλεσμα της δημογραφικής και εθνολογικής κατάστασης στα Δωδεκάνησα και το επιστέγασμα του αγώνα του ελληνικού λαού για

την εθνική αποκατάσταση στο Αιγαίο μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο: Ρόδος, Κως, Πάτμος, Αστυπάλαια, Κάλυμνος, Κάρπαθος, Κάσος, Λέρος, Νίσυρος, Σύμη, Τήλος, Αγαθονήσι, Λειψοί, Χάλκη, Αλιμιά, Αρκοί, Φαρμακονήσι, Γυαλί, Κίναρος, Λέβιθα, Μάραθος, Νίμος, Ψέριμος, Σαρία, Στρογγυλή, Σύρνα, Τέλενδος, Καστελλόριζο, Ίμια και εκατοντάδες άλλες ελληνικές νησιωτικές πατρίδες.

Είχε προηγηθεί η αντίσταση του Ελληνισμού στους Ιταλούς και Γερμανούς εισβολείς, οι υπέρ Ελευθερίας εκατόμβες νεκρών από το Αργυρόκαστρο και τη Χιμάρα μέχρι τα Καλάβρυτα και το Δίστομο, την Κάλυμνο και τη Ρόδο, τη στιγμή που η Τουρκία, ο «επιτήδειος ουδέτερος», παζάρευε τότε με τη Ναζιστική Γερμανία και τότε με τη Μεγάλη Βρετανία, τη Θράκη, τη Θεσσαλονίκη, τα Δωδεκάνησα!

3.Η πρόκληση για την επιβίωση του Ελληνισμού και η απάντησή μας

Είναι αρκετές Ελληνίδες, αρκετοί Έλληνες που παραμένουν ακόμη νοήμονες και εχέφρονες σε όλα τα ζητήματα που αφορούν την πατρίδα μας. Μπορείς να συζητήσεις πολλά και σύνθετα προβλήματα και να συμφωνήσεις μαζί τους. **Σε ένα που συμφωνούμε σε ό,τι αφορά με τον πειρατή στα ανατολικά μας, με το συνεταιρισμό εθνικιστών, εγκληματιών Γκρίζων Λύκων, παρακρατικών, δολοφόνων, ναρκέμπορων και διακινητών ανθρώπων, είναι ότι αυτό που προπαγανδίζεται δεν είναι «ελληνοτουρκικός διάλογος», αλλά στην πραγματικότητα οι παράλογες, έξω από κάθε πολιτική γραμμή και διπλωματική τακτική, υποχώρηση στον τουρκικό επεκτατισμό.** Αυτό καθιστά η συζήτηση με το πιο διεφθαρμένο κράτος της Ευρώπης, την υποχώρηση δηλαδή από τις προϋποθέσεις για τις σχέσεις με τη γειτονική χώρα. Προϋποθέσεις οι οποίες αφορούν την πραγματική φιλία, την ειρηνική συνύπαρξη και βεβαίως έναν κόσμο δικαίου και όχι ζούγκλας.....

Οι προϋποθέσεις για τις σχέσεις με την Τουρκία αφορούν τη διασφάλιση των συμφερόντων του Ελληνισμού σε γη, αέρα και θάλασσα, αφορούν την επιβίωση και τη συνέχειά μας ως έθνους.

Είναι παγκοίμως γνωστό και χλιοειπωμένο, πόσο μάλλον συνεχώς προβεβλημένο καθημερινώς σε δελτία ειδήσεων που αναπαράγουν τον ιμπεριαλισμό και την προπαγάνδα της Άγκυρας, ότι η Τουρκία έχει εδαφικές διεκδικήσεις, απειλεί με πόλεμο αν η Ελλάδα ασκήσει τα νόμιμα και κατοχυρωμένα από τις διεθνείς συνθήκες δικαιώματά της, **ότι ζητά αποστρατιωτικοποίηση της Δωδεκανήσου και όλου του Αιγαίου**, ότι θεωρεί τη μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης «τουρκική», ότι θέλει να κατακτήσει και την υπόλοιπη Κύπρο, ό τι έχει ως βασικό δόγμα τη «Γαλάζια Πατρίδα» και σύνορα καρδιάς τη Θεσσαλονίκη!

Συνεπώς όλοι γνωρίζουμε εκ των προτέρων τι ζητά με προκλητικό, τρόπο και με θράσος η Τουρκία.

Ο Ελληνισμός δεν έχει να συζητήσει τίποτα με την κατοχική Τουρκία, ενόσω υφίσταται η σημερινή κατάσταση και βεβαίως δεν μπορεί να διαπραγματευτεί οτιδήποτε! Ο Ελληνισμός απαιτεί αντίσταση στον τουρκικό επεκτατισμό, πλήρης άσκηση όλων των δικαιωμάτων του και πλήρη εθνική κυριαρχία σε γη, αέρα και θάλασσα στα Δωδεκάνησα, στο Αιγαίο και σε όλη την πατρίδα μας!

Το οφείλουμε στη μνήμη των Δωδεκανησίων αγωνιστών της ελευθερίας και στη μνήμη των πεσόντων στα Δωδεκάνησα αξιωματικών του Πολεμικού μας Ναυτικού_Παναγιώτη Βλαχάκου, Χριστόδουλου Καραθανάση, Έκτορα Γιαλλοπού (Ίμια 1996) και στη μνήμη των πεσόντων αξιωματικών του Πολεμικού Ναυτικού Κωνσταντίνου Παναγά, Αναστασίου Τουλίτση και Ελευθερίου Ευαγγέλου (Κίναρος 2016).

Феофанис Малкидис. Профессор Университета Пантейон.

7 марта 1948 года и момента объединения Додеканеса с Грецией до обретения национального суверенитета в 2026 году.

Из речи Теофаниса Малкидиса на мероприятиях, посвященных объединению Додеканеса с Грецией, организованных читальным залом «Ай Мусаи » на Калимносе и муниципалитетом Калимноса . Калигнос, Додеканес, 7 марта 2026 года.

1. Шокирующие показания

«Было около полудня. Всё население Родоса, крестьяне в униформе, крестьянки в красочных платках, все стояли по стойке смирно, большинство из них в слезах, словно стоя у возвышающегося столба «алтаря Отечества» (Ара). На этом священном основании флага, которое итальянцы называли «Патрией» (с выгравированными на нем буквами буквами), медленно опустился трехцветный флаг английской оккупации. Затем, под звуки нашего национального гимна, на том же флагштоке начал подниматься сине-белый флаг.

Затем, внезапно, словно по невидимому сигналу, который, однако, кажется, исходил из сердец всех, все это население благоговейно преклонило колени , как один человек, и, стоя на коленях, со слезами на глазах смотрело на наш флаг, который медленно поднимался к голубому небу, к своему собственному небу, впервые – какое зрелище! **После шестисот лет рабства.**

Не прошло и нескольких минут с момента окончания церемонии, как толпа начала расходиться. Однако вместо того, чтобы разбредаться по окрестным улицам, я с любопытством увидел, как толпа сосредоточилась в одном направлении — и вскоре сформировалась огромная процессия, направляющаяся в неизвестном мне направлении. Тогда я с любопытством спросил: «Куда они идут?», и с удивлением узнал , что эта процессия серьезных и молчаливых людей идет к кладбищу.

Я узнал, что произошло. Толпа подошла к входу на кладбище, остановилась там и сделала что? Слушайте! **Он возвестил**

погибшим жителям Додекана великое, непостижимое послание: что свобода, к которой они стремились веками, за которую они жертвовали веками, сегодня подошла к концу, и что Родос теперь свободен! Я никогда в жизни не видел более трогательной сцены, и я никогда её не забуду. Но у меня нет права, да и у всех нас нет права забывать её. Потому что, возможно, мы не найдём в обычаях и традициях нашей нации события, которое бы более ярко и живо символизировало духовное единство народа, нерушимое единство греческих поколений в их жертвах ради свободы на протяжении веков. Вышеприведённые шокирующие слова — свидетельство бывшего президента Греческой Республики Константиноса Стасинопулоса, который 7 марта 1948 года находился на Родосе , запечатлевая исторический момент объединения.

2. Пример истории

В это время мы чтим укрепление союза Додеканеса с Грецией, когда 7 марта 1948 года острова были освобождены после 500 лет турецкой, итальянской и немецкой оккупации. Это стало естественным результатом демографической и этнологической ситуации в Додеканесе и кульминацией борьбы греческого народа за национальное возрождение в Эгейском море после Второй мировой войны: Родос, Кос, Патмос, Астипала, Калимнос, Карпатос, Касос, Лерос, Нисирос, Сими, Тилос, Агафониси , Липси , Халки, Алимия , Аркои , Фармакониси , Гиали, Кинарос , Левита , Маратос , Нимос, Псеримос , Сария, Стронгили, Сирна , Телендос , Кастеллоризо, Имия и сотни других греческих островных родин.

Сопrotивление эллинизма итальянским и немецким захватчикам предшествовало кровавым расправам над сторонниками свободы от Гирокастры и Химары до Калавриты и Дистомо, Калимноса и Родоса, в то время как Турция, «хитрый нейтрал», вела переговоры то с нацистской Германией, то с Великобританией, Фракией, Салониками и Додеканесом!

3. Проблема выживания эллинизма и наш ответ на неё

В Греции много женщин и мужчин, которые по-прежнему остаются умными и мудрыми во всех вопросах, касающихся нашей родины. Можно обсуждать множество сложных проблем и при этом соглашаться друг с другом. В одном мы сходимся во мнении относительно пиратов на востоке, объединения националистов, преступников из «Серых волков», государственных предприятий, убийц, наркоторговцев и торговцев людьми: пропагандируется не «греко-турецкий диалог», а абсурдное, выходящее за рамки любой политической линии и дипломатической тактики, отступление к турецкому экспансионизму. Именно к этому приводит дискуссия с самым коррумпированным государством в Европе, а именно к отказу от условий отношений с соседней страной. Условий, касающихся настоящей дружбы, мирного сосуществования и, конечно же, мира права, а не джунглей...

Условия отношений с Турцией касаются защиты интересов эллинизма на суше, в воздухе и на море, они касаются нашего выживания и преемственности как нации.

Всем известно и уже тысячу раз говорилось, не говоря уже о том, что это постоянно подчеркивается ежедневно в новостных сообщениях, воспроизводящих империализм и пропаганду Анкары, что Турция имеет территориальные претензии, угрожает войной, если Греция воспользуется своими законными и гарантированными на международном уровне правами, призывает к демилитаризации Додеканеса и всего Эгейского моря, считает мусульманское меньшинство Фракии «турецким», хочет завоевать остальную часть Кипра, и все это основано на доктрине «Голубой Родины», а Салоники – на ее сердцевине!

Поэтому мы все заранее знаем, чего Турция требует в провокационной и дерзкой форме.

Эллинизм не имеет никакого отношения к оккупации Турции, пока существует нынешняя ситуация, и уж точно не может вести переговоры ни о чём! Эллинизм требует сопротивления турецкому экспансионизму, полного осуществления всех своих прав и полного национального суверенитета над сушей, воздухом и морем в Додеканесе, в Эгейском море и на всей территории нашей родины!

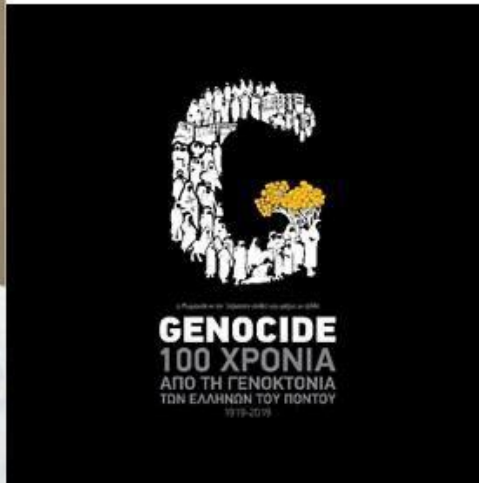
Мы обязаны этим памяти борцов за свободу Додеканеса и памяти офицеров нашего флота, павших на Додеканесе. _Панайотис Влахаку , Христодулос Каратанасис, Гектор Гиаллопсос (Имия, 1996 г.) и в память о погибших офицерах ВМФ Константиносе Пананасе , Анастасиосе Тулицесе и Элефтериосе Евангелосе (Кинарос, 2016 г.).

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα μας αναγνώρισης μας Γενοκτονίας των Ελλήνων μας Ανατολής, με θέμα **«Από την 7η Μαρτίου 1948 και την Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα, μέχρι την εθνική κυριαρχία το 2026»**

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Από την 7η Μαρτίου 1948 και την Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα, μέχρι την εθνική κυριαρχία το 2026 !!!

Από την ομιλία του Θεοφάνη Μαλκίδη στις εκδηλώσεις για την Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα, που οργάνωσαν το Αναγνωστήριο Καλύμνου «Αι Μούσαι» και ο Δήμος Καλυμνίων. Κάλυμνος, Δωδεκάνησα, 7 Μαρτίου 2026.

1. Η συγκλονιστική μαρτυρία

«Ήταν περίπου μεσημέρι. Όλος ο πληθυσμός της Ρόδου, χωρικοί με τις στολές, χωρικές με τα κλαράτα μαντήλια, όλοι σε στάση προσοχής, οι περισσότεροι δακρυσμένοι, καθώς από το πανύψηλο κοντάρι του «βωμού της Πατρίδας» (Ara Patriae, έτσι ονόμαζαν οι Ιταλοί, με χαραγμένα στο βάθρο του κονταριού γράμματα, την ιερή αυτή βάση της σημαίας), κατέβαινε αργά – αργά η τρίχρωμη σημαία της αγγλικής κατοχής. Ύστερα, με τους ήχους του εθνικού μας ύμνου, άρχισε ν' ανεβαίνει στο ίδιο κοντάρι, η γαλανόλευκη.

Τότε, δια μιας, σαν από ένα αόρατο σύνθημα, που όμως φαίνεται ότι ξεπήδησε μέσα από όλες τις καρδιές, όλος εκείνος ο πληθυσμός εγρονάτισε μ' ευλάβεια, σαν ένας άνθρωπος, και ατένιζε, έτσι γονατιστός, με δακρυσμένα μάτια, τη σημαία μας, που υψωνόταν σιγά – σιγά, προς

το γαλανό ουρανό, το δικό της ουρανό, για πρώτη φορά – τι όραμα!
Ύστερα από σκλαβιά εξακοσίων χρόνων.

Δεν είχαν περάσει ελάχιστα λεπτά από τη λήξη της τελετής, και το πλήθος εκινήθη για να διαλυθεί. Αντί όμως να διαλυθεί στους γύρω δρόμους, είδα με περιέργεια, να συμπυκνώνεται το πλήθος, προς μια κατεύθυνση, - και σε λίγο είχε σχηματισθεί μια ογκώδης πομπή, που όδευε προς μια άγνωστη για μένα κατεύθυνση. Ρώτησα τότε περίεργος, «που πηγαίνουν», κι' πληροφορήθηκα κατάπληκτος ότι η πομπή εκείνη του σοβαρού και σιωπηλού πλήθους εβάνιζε προς το νεκροταφείο.

Έμαθα, τι έγινε. Το πλήθος έφτασε κάποτε στην είσοδο του νεκροταφείου, εστάθηκε εκεί, κα' έκαμε, τί; Ακούστε! **Ανάγγειλε στους νεκρούς Δωδεκανησίους, το μεγάλο, το ασύλληπτο άγγελμα: ότι η ελευθερία, που αιώνες είχαν ποθήσει, που γι' αυτήν αιώνες θυσιάστηκαν,** - έφτασε τέλος σήμερα, και ότι η Ρόδος ήταν πια ελεύθερη! Σκηνή περισσότερο συγκινητική δεν έχω γνωρίσει ως άνθρωπος, - και δε θα λησμονήσω ποτέ. Αλλά και δεν έχω δικαίωμα, δεν έχουμε δικαίωμα όλοι μας να την λησμονούμε. Γιατί ίσως δε θα βρούμε στα έθιμα και στις παραδόσεις του έθνους μας, εκδήλωση που να συμβολίζει με ζωηρότερο και παραστατικότερο τρόπο την ψυχική ενότητα της φυλής, την αδιάρρηκτη ενότητα των ελληνικών γενεών, στις θυσίες τους για την ελευθερία, δια μέσου των αιώνων.» Τα παραπάνω συγκλονιστικά λόγια είναι η μαρτυρία του πρώην προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Στασινόπουλου, ο οποίος βρέθηκε στη Ρόδο την 7^η Μαρτίου 1948, καταγράφοντας την ιστορική στιγμή της Ένωσης.

2.Το παράδειγμα της ιστορίας

Τούτες τις ώρες τιμούμε την Ένωση της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα, όταν την 7η Μαρτίου του 1948, απελευθερώθηκαν τα νησιά μετά από 500 χρόνια τουρκικής, ιταλικής και γερμανικής κατοχής. Ήταν το φυσικό αποτέλεσμα της δημογραφικής και εθνολογικής κατάστασης στα Δωδεκάνησα και το επιστέγασμα του αγώνα του ελληνικού λαού για

την εθνική αποκατάσταση στο Αιγαίο μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο: Ρόδος, Κως, Πάτμος, Αστυπάλαια, Κάλυμνος, Κάρπαθος, Κάσος, Λέρος, Νίσυρος, Σύμη, Τήλος, Αγαθονήσι, Λειψοί, Χάλκη, Αλιμιά, Αρκοί, Φαρμακονήσι, Γυαλί, Κίναρος, Λέβιθα, Μάραθος, Νίμος, Ψέριμος, Σαρία, Στρογγυλή, Σύρνα, Τέλενδος, Καστελλόριζο, Ίμια και εκατοντάδες άλλες ελληνικές νησιωτικές πατρίδες.

Είχε προηγηθεί η αντίσταση του Ελληνισμού στους Ιταλούς και Γερμανούς εισβολείς, οι υπέρ Ελευθερίας εκατόμβες νεκρών από το Αργυρόκαστρο και τη Χιμάρα μέχρι τα Καλάβρυτα και το Δίστομο, την Κάλυμνο και τη Ρόδο, τη στιγμή που η Τουρκία, ο «επιτήδειος ουδέτερος», παζάρευε τότε με τη Ναζιστική Γερμανία και τότε με τη Μεγάλη Βρετανία, τη Θράκη, τη Θεσσαλονίκη, τα Δωδεκάνησα!

3.Η πρόκληση για την επιβίωση του Ελληνισμού και η απάντησή μας

Είναι αρκετές Ελληνίδες, αρκετοί Έλληνες που παραμένουν ακόμη νοήμονες και εχέφρονες σε όλα τα ζητήματα που αφορούν την πατρίδα μας. Μπορείς να συζητήσεις πολλά και σύνθετα προβλήματα και να συμφωνήσεις μαζί τους. **Σε ένα που συμφωνούμε σε ό,τι αφορά με τον πειρατή στα ανατολικά μας, με το συνεταιρισμό εθνικιστών, εγκληματιών Γκρίζων Λύκων, παρακρατικών, δολοφόνων, ναρκέμπορων και διακινητών ανθρώπων, είναι ότι αυτό που προπαγανδίζεται δεν είναι «ελληνοτουρκικός διάλογος», αλλά στην πραγματικότητα οι παράλογες, έξω από κάθε πολιτική γραμμή και διπλωματική τακτική, υποχώρηση στον τουρκικό επεκτατισμό.** Αυτό καθιστά η συζήτηση με το πιο διεφθαρμένο κράτος της Ευρώπης, την υποχώρηση δηλαδή από τις προϋποθέσεις για τις σχέσεις με τη γειτονική χώρα. Προϋποθέσεις οι οποίες αφορούν την πραγματική φιλία, την ειρηνική συνύπαρξη και βεβαίως έναν κόσμο δικαίου και όχι ζούγκλας.....

Οι προϋποθέσεις για τις σχέσεις με την Τουρκία αφορούν τη διασφάλιση των συμφερόντων του Ελληνισμού σε γη, αέρα και θάλασσα, αφορούν την επιβίωση και τη συνέχειά μας ως έθνους.

Είναι παγκοίμως γνωστό και χλιοειπωμένο, πόσο μάλλον συνεχώς προβεβλημένο καθημερινώς σε δελτία ειδήσεων που αναπαράγουν τον ιμπεριαλισμό και την προπαγάνδα της Άγκυρας, ότι η Τουρκία έχει εδαφικές διεκδικήσεις, απειλεί με πόλεμο αν η Ελλάδα ασκήσει τα νόμιμα και κατοχυρωμένα από τις διεθνείς συνθήκες δικαιώματά της, **ότι ζητά αποστρατιωτικοποίηση της Δωδεκανήσου και όλου του Αιγαίου**, ότι θεωρεί τη μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης «τουρκική», ότι θέλει να κατακτήσει και την υπόλοιπη Κύπρο, ό τι έχει ως βασικό δόγμα τη «Γαλάζια Πατρίδα» και σύνορα καρδιάς τη Θεσσαλονίκη!

Συνεπώς όλοι γνωρίζουμε εκ των προτέρων τι ζητά με προκλητικό, τρόπο και με θράσος η Τουρκία.

Ο Ελληνισμός δεν έχει να συζητήσει τίποτα με την κατοχική Τουρκία, ενόσω υφίσταται η σημερινή κατάσταση και βεβαίως δεν μπορεί να διαπραγματευτεί οτιδήποτε! Ο Ελληνισμός απαιτεί αντίσταση στον τουρκικό επεκτατισμό, πλήρης άσκηση όλων των δικαιωμάτων του και πλήρη εθνική κυριαρχία σε γη, αέρα και θάλασσα στα Δωδεκάνησα, στο Αιγαίο και σε όλη την πατρίδα μας!

Το οφείλουμε στη μνήμη των Δωδεκανησίων αγωνιστών της ελευθερίας και στη μνήμη των πεσόντων στα Δωδεκάνησα αξιωματικών του Πολεμικού μας Ναυτικού_Παναγιώτη Βλαχάκου, Χριστόδουλου Καραθανάση, Έκτορα Γιαλλοψού (Ίμια 1996) και στη μνήμη των πεσόντων αξιωματικών του Πολεμικού Ναυτικού Κωνσταντίνου Παναγά, Αναστασίου Τουλίτση και Ελευθερίου Ευαγγέλου (Κίναρος 2016).

